

Hồi 557

Trì tướng vị lai

Hướng Vũ Điền và Yến Phi ngồi xõm trên một mồm đá treo giữa núi, quét mắt nhìn một trại nhà gần chân núi, mấy trăm phòng trệt san sát, còn có suối dốc theo ghềnh chảy qua giữa, lăm tấm đèn lửa, giống như sao đêm trên trời.

Hướng Vũ Điền thỏa mãn: "Tìm được rồi!".

Yến Phi nhắm mắt, im lặng không nói gì.

Hướng Vũ Điền hỏi: "Cảm ứng được nàng không?".

Yến Phi giương đôi mắt hổ, gật đầu đáp lời, thần tình dò dẫm, hiển nhiên sinh ra cảm xúc vì Kỷ Thiên Thiên ở nơi nằm trong tầm mắt.

Hướng Vũ Điền thốt: "Ta lại có một ý tưởng khác, bất kể bên dưới là sơn trại của Mộ Dung Thùy hay là sơn trại của quân đoàn Long Thành, tiền thân chắc là sơn thôn của cư dân Thái Hành sơn, chỉ là bị người Yên trung dụng, lại xây rộng ra, thiết lập doanh trại. Cho nên tất phải có sơn đạo thông ra bốn phương tám hướng, chỉ cần đục rộng sơn đạo là có thể giúp đại quân kéo qua được, nếu không, không thể nào nội trong vài tháng ngăn ngủi xây dựng thành một sơn trại có quy mô như vậy, vừa có nguồn nước cung ứng, lại có thể chống lạnh".

Yến Phi mục quang lướt qua doanh trướng dựng bốn bề như rừng trong sơn trại, cây cối đều bị chặt sạch, vây bên ngoài có mười mấy tòa vọng gác, có thể giám sát tình huống xa gần, cho dù bằng vào thân thủ của chàng và Hướng Vũ Điền, muốn tiềm nhập vào sơn trại thần không hay quỷ không biết vẫn không dễ, huống hồ còn phải mang chủ tỳ bọn họ đi ra. Một khi bị địch nhân vây kín, tất phải có kết cục đánh tới sức tàn lực kiệt mà bỏ mình.

Hướng Vũ Điền tán thán: "Nhìn kìa! Hậu phương sơn trại gần vách đá có một cái hồ nhỏ, có thể tượng tượng sơn dân vốn cư ngụ ở đây lối sống hòa bình an dật làm sao, cách tuyệt với thế gian".

Yến Phi nhớ tới Mộ Thanh Lưu: "Xém chút quên có một người muốn truyền lời cho Hướng huynh. Hắn tên là Mộ Thanh Lưu, bất quá người khăng định chưa nghe qua tên hắn, bởi cái tên này là hắn đến Kiến Khang mới đổi, nhưng ngoại trừ Hướng huynh ra, hắn lại là nhân vật xuất sắc nhất của quý môn, cũng là lãnh tụ mới của quý môn, hắn tự xưng thuộc Hoa Giác phái trong quý môn, Hướng huynh có nhớ người nào như vậy không?".

Hương Vũ Điền vô cùng hứng thú hỏi: “Hắn cỡ bao nhiêu tuổi? Muốn người truyền lời gì cho ta?”.

Yến Phi đáp: “Tuổi tác của hắn chắc không quá ba chục, hắn kêu ta nói với người ngày nào người còn bảo quản điển tịch của quý môn thì còn là người của Thánh môn, tất phải lo trách nhiệm Thánh môn truyền dạy”.

Hương Vũ Điền mỉm cười: “Hắn nhìn thấu ta sẽ không bỏ ‘Đạo Tâm Chúng Ma đại pháp’, mấy câu truyền lời đó là muốn cảnh cáo ta hắn lúc nào cũng có thể chấp hành môn quy. Con bà hắn! Tên tiểu tử đó võ công thế nào? Người và hắn đã giao thủ qua chứ?”.

Lại cười nói: “Không biết vì sao, từ sau khi đến Biên Hoang Tập, đã nhiễm tác phong nói tục của Hoang nhân các người, khóe miệng mà không treo hai ba câu tục tằn, nói ra luôn không đủ cảm giác sống động”.

Yến Phi thốt: “Người có lẽ đã hiểu lầm hắn, ta từng tận tai nghe lén cuộc đối thoại bí mật giữa hắn và môn nhân, chém đinh chặt sắt quyết định bỏ qua chỉ lệnh bắt người chấp hành môn quy, lại chỉ ra trước mặt ta rằng người là người không bị bất kỳ môn quy nào quản thúc, hiển nhiên hân thưởng người vô cùng”.

Hương Vũ Điền nói: “Người quá là không minh bạch người trong Thánh môn bọn ta, càng tán thưởng người, càng muốn giết người. Các người chưa động thủ sao?”.

Yến Phi lắc đầu biểu thị không có.

Hương Vũ Điền ngẫm nghĩ: “Điều này biểu thị hắn quả là tai mắt lợi hại, nhãn lực có thể cao minh đến mức biết được động thủ với người chỉ có bại chứ không có thắng. Ài! Trong thiên hạ cũng chỉ có một mình Yến huynh có thể làm cho Hương Vũ Điền ta cam bái hạ phong”.

Yến Phi cười thốt: “Hương huynh đừng tự coi thường mình, nếu bọn ta thật sự muốn động thủ phân sinh tử thắng bại, kết quả vẫn khó dự liệu”.

Hương Vũ Điền ung dung thốt: “Đừng nâng ta lên, lần trước giao thủ, người vẫn chưa xuất tuyệt chiêu của người, về cảm giác ta tuy có sức liều, nhưng cho dù bọn ta lưỡng bại câu vong, lão ca người lại có tuyệt cổ kỳ kỹ chết đi sống lại, ta chỉ có chết triệt để, ai thắng ai bại đâu cần ta nói ra”.

Yến Phi nhin không được thốt: “Không có người bên tai ta lớn giọng ‘Vì Kỳ Thiên Thiên, người cần phải quay lại’, ta có thể phục sinh hay không, còn chưa biết chắc”.

Hương Vũ Điền cười khi: “Nói không đúng! Bởi người đã có kinh nghiệm lần trước, lần này đâu cần người khác rống cổ kêu gào, cũng tự biết quay về”.

Yến Phi thốt: "Chuyện này ta tuyệt không thể mạo hiểm nghiệm chứng. Mộ Thanh Lưu quả là người nguy hiểm, người nên đề phòng hẩn".

Hướng Vũ Điền tràn trề cảm xúc: "Ta tuyệt không phải nói để hù dọa. 'Đạo Tâm Chúng Ma đại pháp' đó giờ được người của tề môn coi là tâm pháp tối cao trong Thánh môn điển tịch, mà người giữ bảo điển này đều là người võ công cao cường nhất trong Thánh môn, nếu không đã sớm bị người ta đoạt đi bảo điển. Mộ Thanh Lưu theo lời thuật của Yến huynh, chắc không kém ta bao nhiêu, hẩn có dã tâm với bảo điển là chuyện bình thường. Hơn nữa hẩn nhờ người chuyển lời cho ta, ẩn hàm nếu ta chịu bỏ bảo điển, hẩn sau này sẽ không can thiệp đến chuyện của ta".

Yến Phi đương nhiên không lo cho Hướng Vũ Điền, cho dù Ma môn dốc hết toàn lực, vẫn không làm khó gì được ỳ. Chàng hỏi: "Ta còn chưa hỏi ngươi, sau khi được quyển hạ, ngươi đã luyện được tâm đắc gì chưa?".

Hướng Vũ Điền lập tức hai mắt sáng lên, hưng phấn đáp: "Cảm giác nào có khác gì sơn trại bên dưới, trong vùng núi non trùng điệp chót vót gặp ghềnh khó đi, tự nhiên phát hiện còn có một đất trời đáng lẽ không có người ở. Thật phải tạ lão ca ngươi đã gọi cảm hứng, thông minh như sư phụ ta, cũng tức là cha ruột của ngươi, cũng luyện gặp ngã rẽ sai đường, trên sự thật, trong lịch sử của tề môn, chưa từng có ai có thể luyện thành 'Đạo Tâm Chúng Ma đại pháp', đều là vì cái gì Âm thần Dương thần, toàn là thứ hư vô phiêu diêu, mò không được mà cũng không cảm thấy được, nỗ lực làm sao cũng vô dụng, hơn nữa càng dụng công, cơ hội tẩu hỏa nhập ma càng lớn".

Yến Phi thốt: "Nghe giọng điệu của Hướng huynh, chắc đã tự tin nắm chắc".

Hướng Vũ Điền hân hoan nói: "Có Yến huynh làm tiền lệ, ta có ngu xuẩn tới cỡ nào cũng sẽ có chút thành tích. Cái làm cho ta tin tưởng hết mình là sau khi ta đọc xong quyển hạ, cuối cùng đã khám phá ra bí pháp hấp thụ nguyên tinh từ Thánh Xá Lợi, cải biến thể chất bẩm sinh của ta, sống thêm một hai trăm năm tuyệt không phải là chuyện ly kỳ, tho được như vậy, quá đủ cho con nghiện sống của ta rồi".

Yến Phi thốt: "Như vậy Hướng huynh có lẽ là người trường thọ nhất từ xưa đến nay".

Hướng Vũ Điền nói: "Không những có thể trường thọ, còn có thể thanh xuân bất lão, nếu không sống đến một trăm tuổi, già đến mức răng rụng sạch, còn phải chịu đựng thêm một trăm năm nữa, xin thứ cho ta tạ từ không nhận".

Yến Phi cười phì: "Hướng huynh nói rất lý thú". Thuận miệng hỏi: "Quy củ Mộ Thanh Lưu muốn ngươi tuân thủ là quy củ gì vậy?".

Hương Vũ Điền nhún vai: “Là cần phải thu truyền nhân, để tiếp tục kế thừa bốn đạo. Ài! Đây là một nan đề, ta từng có một ý tưởng, là trước khi phá không mà đi, đem hủy diệt Thánh Xá Lợi và bảo điển, để chúng biến mất khỏi nhân thế từ đó”.

Yến Phi kinh ngạc: “Tại sao Hương huynh lại có ý tưởng đó?”.

Hương Vũ Điền cười khở: “Vì ta không muốn tạo ra thêm một vài Hoa Yêu. Muốn luyện thành ‘Đạo Tâm Chung Ma đại pháp’, không thể không mượn sự trợ giúp của Thánh Xá Lợi, mà hung hiểm bên trong thật khó nói với người ngoài. Sư huynh ta là một tấm gương thâm thương. Nhân vật siêu trác như sư phụ cũng lọt vào kết cục vợ con ly tán, đến cuối vẫn phải ngậm hận qua đời. Người nói coi! Thứ như vậy còn nên lưu truyền nhân thế nữa không? Người khác làm sao có thể may mắn được như ta, gặp được Yến huynh, tận mắt chứng kiến người chết đi sống lại, không cần bán tín bán nghi nữa”.

Yến Phi hỏi: “Người giờ đã bỏ đi ý niệm đó chứ?”.

Hương Vũ Điền đáp: “Có xấu cũng có tốt, thủy chung là thứ sư phụ truyền cho ta, nghĩ thì nghĩ vậy, nếu Đạo thống sư phụ truyền xuống, đến ta thì đoạn tuyệt, ta nào khác gì trở thành tội nhân? Tuy người và ta đều hiểu nhân thế này chỉ là ảo tượng nhất thời, nhưng khơi khơi ‘Đạo Tâm Chung Ma đại pháp’ tấu xảo lại là kỳ thư phá mê giải ảo, ta không muốn bảo vật như vậy hủy trong tay Hương Vũ Điền ta”.

Yến Phi không hiểu: “Đã là không muốn hại người, lại không chịu hủy đi Thánh Xá Lợi và bảo điển. Vậy người có thể có biện pháp gì chứ?”.

Ánh mắt Hương Vũ Điền sáng lên: “Hơn trăm năm tới trong tương lai, ta vẫn không cần phiền não về chuyện này, ta sẽ sống sung sướng khoái lạc, đủ kiểu đủ cách, còn phải chu du khắp thiên hạ, thưởng thức hết kinh nghiệm trên đời. Đến khi ta cảm thấy mình chỉ còn vài chục năm tuổi đời, mới thu đồ đệ, hơn nữa khi thu là thu vài đứa, những đồ đệ này sẽ là những người phẩm cách bạc tình ích kỷ, để dĩ độc công độc, xem xem có xuất hiện kỳ tích được không, nếu không thành, lương tâm của ta cũng đỡ hơn một chút”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Tại sao không chỉ thu một đồ đệ? Quá lắm chỉ hại một người”.

Hương Vũ Điền đáp: “Thánh Xá Lợi chỉ có một, ‘Đạo Tâm Chung Ma đại pháp’ cũng là độc nhất vô nhị, nếu bọn chúng là người lòng lang dạ sói, tự nhiên sẽ tranh giành lẫn nhau, kèm chế lẫn nhau, không còn có thể đi tác ác tứ xứ nữa, vì sợ có quá nhiều địch, khó mà tiêu thụ, như vậy nào có khác gì là gián tiếp làm chuyện tốt?”.

Yến Phi cười khà khà: “Phương pháp của người thật cổ quái, có làm được không, sợ chỉ có ông trời mới biết”.

Hương Vũ Điền vui vẻ nói: “Đây là biện pháp khi không có biện pháp, sự phụ thuộc khi lâm chung có dựa ta bất kể có tu thành đại pháp hay không cũng phải đem tâm pháp bốn đạo truyền xuống, nếu không ta thật sẽ làm cho đại pháp thất truyền, Thánh Xá Lợi vĩnh viễn không thể xuất thế. Lời cảnh cáo của Mộ Thanh Lưu căn bản không thể có tác dụng gì đối với ta, Hương Vũ Điền ta nào phải là người để cho kẻ khác ảnh hưởng đến ý tưởng của ta”.

Lại nói: “Thu mấy tên đồ đệ vẫn không phải thật sự giải quyết được vấn đề, cho nên ta lại nghĩ ra kế nghi binh, làm cho hậu nhân có muốn dụng cũng không dám dụng ‘Đạo Tâm Chung Ma đại pháp’”.

Yến Phi hiểu kỳ hỏi: “Đầu óc của Hương huynh khẳng định chất chứa đầy ý niệm cố quái, kế nghi binh gì nữa?”.

Hương Vũ Điền đáp: “Người nghĩ không được là vì người không ở hoàn cảnh của ta, không thể hao tổn tinh thần đi suy nghĩ về mặt này. Còn ta cần phải động não, nghĩ ra phương pháp giải quyết. Kế nghi binh mà ta nói đơn giản vô cùng, là bố trí xảo diệu, để cho mọi người đều nghĩ ta vì luyện ‘Đạo Tâm Chung Ma đại pháp’ sai đường mà tẩu hỏa nhập ma, sau đó ta bỗng biến mất tung tích, vậy ai cũng nghĩ ta chết ở chỗ bí mật không ai có thể tìm được”.

Yến Phi gật đầu: “Phương pháp lấy mình làm gương của người quả là không ngờ tới, nhưng khẳng định sẽ làm cho kẻ muốn tu luyện đại pháp phải nghĩ kỹ. Thử nghĩ xem người có thể sống trăm mấy hai trăm tuổi như người, thiên hạ có mấy ai chứ? Lúc đó người khẳng định là thiên hạ đệ nhất cao thủ, nếu cả nhân vật như người mà cũng tu không thành đại pháp, người nào khác làm sao có tư cách tu pháp được”.

Lại cười nói: “Bất quá khẳng định ai ai cũng muốn đoạt được Thánh Xá Lợi, bởi người lấy mình làm gương đã hiển hiện ích lợi của Thánh Xá Lợi, không những có thể có thể sống lâu trăm tuổi, hơn nữa lại trường sinh bất lão”.

Hương Vũ Điền cười khố: “Đây là chuyện không còn cách nào, lẽ nào ta sống mấy chục năm rồi trả tử liền? Vậy ta đâu thể cam tâm”.

Yến Phi thốt: “Người có thể phá không mà đi sớm một chút!”.

Hương Vũ Điền hân hoan: “Chính vì ta có thể ra đi bất cứ lúc nào, cho nên ta mới không muốn ly khai, hơn nữa cảm thấy cuộc sống rất lý thú và có ý nghĩa. Xem xem sơn cảnh trước mắt mỹ lệ làm sao, nhân thế này khiến người ta lưu luyến làm sao. Theo tính toán của ta, không ít hơn trăm năm sau, ta vẫn chưa thể đạt đến cảnh giới tiêu sái muốn đi là đi như người. Ta sẽ nhẫn nại tuân tự tiến tới, không vội vã mong cầu thành đạt, chơi chơi

luyện luyện, thời gian trăm năm như một búng tay. Chỉ cần nghĩ đến có lối ra có thể rời khỏi nhân thế, ta tuyệt sẽ không cảm thấy tịch mịch, chuyện trước đây nghĩ không có một chút xiu ý nghĩa cũng sẽ biến thành lý thú hắc. Hôm trước ta nhìn một chiếc lá, nhìn cả mấy canh giờ, càng nhìn càng cảm thấy được sự kỳ diệu của tạo hóa”.

Yến Phi vỗ vỗ vai y: “Hiếu rồi! Hướng huynh là kỳ nhân tất có con đường độc đáo, nói làm cho ta suýt nữa ghen tị với ngươi. Mệnh vận tương lai của ta, đại để đã có phương hướng và lộ tuyến đã định, nhưng tương lai của Hướng huynh lại có vô tận vô số khả năng”.

Hướng Vũ Điền thở dài: “Ngươi thật là tri kỷ của ta, bất kể ta sống đến bao nhiêu tuổi, ta vẫn sẽ ghi nhớ tình bằng hữu giữa bọn ta”.

Tiếp đó tinh thần phấn chấn thốt: “Chắc đã đến lúc chia tay, đợi ta thăm dò cho rõ sơn lộ bí mật của Mộ Dung Thùy thông tới đâu, sau đó đến Bình Thành thông tri cho huynh đệ của ngươi biết, rồi lại đến Thôi gia báo gặp ngươi, cùng ngươi kê vai tác chiến, trước hết phá Long Thành quân đoàn của Mộ Dung Long, rồi giúp ngươi cứu mỹ nhân khỏi tay Mộ Dung Thùy. Khà! Xem xem! Cuộc đời nhiều kiểu nhiều cách làm sao!”.

Yến Phi thốt: “Ngươi đi đi! Lợi dụng cơ hội này, ta muốn lưu lại tiến hành liên hệ tâm linh với Thiên Thiên, nói cho nàng biết ngày tháng thoát ly biển khổ không còn xa nữa”.

Hướng Vũ Điền cười nói: “Đâu cần ghen tị với ta! Thứ ngươi ôm ấp đều là thứ ta theo đuổi trong mộng. Ta đi đây! Gặp lại ở Thôi gia bảo”.

oOo

Trác Cuồng Sinh ôm vò Tuyết Giản Hương, đi tới đuôi thuyền chỗ Bàng Nghĩa đang ngồi thừ ra.

Trác Cuồng Sinh vừa đến gần, Bàng Nghĩa hỏi hỏi: “Ngươi không phải đóng cửa nhốt mình viết Thiên Thư sao?”.

Trác Cuồng Sinh cười đáp: “Sáng viết tối viết đâu có được, cuộc đời ngoại trừ viết sách ra, còn có vô số chuyện phải lưu ý tới, mới có thể hấp thụ tài liệu mới. Khà! Lão Bàng ngươi có tâm sự gì vậy? Nói ra nghe coi? Ta có thể chia lo cùng ngươi”.

Bàng Nghĩa cảnh giác: “Đừng ăn nói bậy bạ, ta không có tâm sự, đến đây chỉ là muốn hứng gió”.

Trác Cuồng Sinh nheo mắt quan sát y: “Đừng lừa gạt ta, không có tâm sự sao không gục đầu ngủ vùi, lại đến đây chịu lạnh? Có phải vì gái không? Thần tình hiện tại của ngươi có vẻ giống như Cao tiểu tử nhưng nhớ Tiểu Bạch Nhạn vậy”.

Bàng Nghĩa mặt đỏ bừng, tức tối quát: “Đâu có chuyện đó”.

Trác Cuồng Sinh chế giễu: “Không phải nghĩ tới gái, lẽ nào là đang nghĩ tới Trương An? Nghĩ tới trai mà mặt đỏ hồng được sao?”.

Đồ Phụng Tam đến đằng sau hai người cười nói: “Ai nghĩ tới Trương An mà mặt đỏ hồng lên vậy?”.

Tiếp đó đi đến bên kia Bàng Nghĩa: “Qua Tứ Thủy rồi!”.

Bàng Nghĩa cười khổ: “Lão Trác điên chỉ thích tra dò chuyện riêng tư của người ta, thật đã phạm vào đại kỵ của Hoang nhân bọn ta, ta thấy cuối cùng sẽ có một ngày lão trở thành công địch của Hoang nhân”.

Đồ Phụng Tam thở dài: “Ta và ngươi đồng bệnh tương lân, từ sau khi khởi trình, Trác quán chủ một mực không chịu bỏ qua cho ta, vừa nãy ta bị lão bức cung gần hai canh giờ, làm cho ta quên luôn buồn ngủ”.

Trác Cuồng Sinh thốt: “Đừng trách ta, ta vẫn cảm thấy ngươi có chỗ che giấu, nói không tương tận, không có cách nào kiểm được những chi tiết then chốt. Bất quá cũng có không ít chỗ nhiều màu nhiều sắc. Đáng tiếc nhất là Yến Phi không đánh một trận phân thắng bại với Mộ Thanh Lưu”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Ngươi lầm rồi, không chịu nắm bắt chỗ đẹp mắt thật sự, trên sự thật bọn họ đã so bì qua rồi. Cao thủ trao chiêu, đâu cần đao qua kiếm lại? Mà Tiểu Phi của bọn ta đã đạn đến cảnh giới không cần đánh cũng đủ khuất phục người ta, đó mới là cao thủ thật sự”.

Trác Cuồng Sinh gật đầu: “Đúng! Đúng! Không cần đánh mà có thể khuất phục người ta, ta sẽ cường điệu điểm này trong sách một chút”.

Tiếp đó lại nói: “Lư Tuần không ngờ lại đến tìm Yến Phi, lại không phải để báo thù cho Tôn Ân, thật khó hiểu”.

Đồ Phụng Tam cười khổ: “Thật hối hận đã nói cho ngươi biết chuyện đó”.

Bàng Nghĩa tức tối: “Lão là người điên, chỉ cần ngươi lộ ra chút sơ hở, để cho lão chui vào, lão sẽ quấn chặt như con rắn quấn cành cây, ngươi không có cách nào thoát thân”.

Trác Cuồng Sinh nhún vai: “Lão Bàng người muốn nói tới bí mật người hồi nãy nhìn không được phải đồ mật, bị ta khám phá phải không?”.

Bàng Nghĩa chỉ còn nước ngậm miệng.

Trác Cuồng Sinh khoái trá thở phào một hơi: “Cái ngày bọn ta đợi cả năm trời cuối cùng đã đến. Nhìn kìa! Thuyền đội hùng tráng như vậy, trước lúc Kỷ Thiên Thiên phương giá quang lâm Biên Hoang Tập, có ai ngờ Hoang nhân bọn ta đoàn kết cùng một lý tưởng, vì mục tiêu chung mà dù có đầu rơi máu chảy cũng không một ai do dự chút nào, không ai nhản nhó cau mày, chính đã tạo ra thời đại rực rỡ nhất của Hoang nhân bọn ta”.

Bàng Nghĩa lẩm bẩm: “Hoang nhân bọn ta đều là hạng vong mệnh chi đồ, sinh nhai theo lối liếm máu đầu đao, ai ai cũng là hảo hán không sợ chết”.

Trác Cuồng Sinh lắc đầu: “Lão Bàng người sai rồi, bởi người không hiểu được mình, càng không hiểu thấu Hoang nhân. Hoang nhân bọn ta đều là người yêu tiếc cuộc sống, bởi bọn họ hiểu biết nắm bắt số phận, hưởng thụ cuộc sống hơn ai hết”.

Đồ Phụng Tam nhìn không được hỏi: “Vậy tại sao hiện tại ai ai cũng phấn đấu bất chấp thân mình đi mạo hiểm mạng sống?”.

Trác Cuồng Sinh mỉm cười: “Chính là vì bọn họ hiểu biết hưởng thụ cuộc đời, cho nên hiểu rõ lạc thú của sinh mệnh chính là ở chỗ nắm chắc ngày hôm nay, mỗi một giờ mỗi một phút trước mắt để phải sống đến mức rực rỡ, nghĩ đến cái gì thì đi làm cái đó, ngày mai là sống hay là chết, không thêm để ý tới. Mà hiện tại chuyện nên làm nhất là nghênh đón Thiên Thiên và Tiểu Thi về Biên Hoang Tập, chuyện này còn quan hệ đến vinh nhục của Hoang nhân bọn ta. Nếu biến thành con rùa đen rúc đầu, sống hèn hạ, còn làm sao để khoái lạc được nữa?”.

Bàng Nghĩa nói: “Lời nói của người hơi méo lệch lý lẽ”.

Trác Cuồng Sinh khịt khịt mũi: “Méo lệch lý lẽ? Vậy lý lẽ ngay thẳng là gì? Nói cho ta nghe coi, người tại sao chịu theo đội viễn chinh?”.

Bàng Nghĩa ngậm miệng á khẩu.

Trác Cuồng Sinh cười thốt: “Yên tâm đi! Thiên thư của ta đã gần đến lời cuối rồi, đợi sau khi hoàn thành, cho dù người quỳ trước mặt ta khóc lóc van xin mong ta lắng nghe cố sự của người, cũng không có cách nào làm cho ta cầm bút sửa sang. Cho nên người nếu là người thông minh, muốn cố sự của người có thể lưu truyền ngàn đời, thì nên trân quý cơ hội trước mắt đi”.

Đồ Phụng Tam cười khì: “Người không sợ sẽ ngựa tay sao?”.

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười, mục quang quay nhìn bầu trời đêm, bắn ra thần sắc trông đợi, dịu giọng: “Không viết đâu có nghĩa là không nói. Ta sẽ đi khắp chân trời góc biển, đến những nơi xa xôi hẻo lánh nhất, quảng bá kể chuyện trong Thiên thư của ta. Đối tượng ta kể chuyện không phải là kẻ bỏ tiền ra nữa, mà là những đứa bé không có cách tiếp xúc thế giới bên ngoài, lại tràn ngập lòng hiếu kỳ với với đất trời bao la bên ngoài, để cho chúng biết anh hùng thật sự là người ra làm sao. Nói cho chúng biết người không có chút xiu sở hữu nào làm sao mà trở thành công hầu khanh tướng; kẻ xuất thân bần nông áo vải cũng có thể trở thành đế hoàng công nghiệp bất hủ; tiểu tử trắng hoa không ngờ cũng có thể biến thành tình thâm như biển cả. Ta sẽ truyền bá cho đám nhỏ sáng tạo ra hạt giống số phận trong lòng, để hạt giống tương lai sẽ có một ngày khai hoa kết quả. Khà! Nói xong rồi! Chắc đã đến lúc uống vài ngụm Tuyết Giản Hương”.

- o O o -